

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Strona pozwana: Jean-Louis Anita Dedroog

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 pkt 4 [rozporządzenia (WE) nr] 1371/200[7] ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym w zw. z art. 2 lit. a) i art. 3 dyrektywy 93/13 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że między pasażerem a przewoźnikiem kolejowym w każdym wypadku powstaje stosunek prawny o charakterze umownym, nawet jeśli pasażer korzysta z usług świadczonych przez przewoźnika bez zakupu biletu?
- 2) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej, czy ochrona przed nieuczciwymi warunkami umownymi rozciąga się również na podróżnego, który korzysta z transportu publicznego bez zakupu biletu i w związku z tym zachowaniem jest on zobowiązany do uiszczenia dopłaty przewyższającej cenę biletu na podstawie ogólnych warunków przewoźnika, które są uważane za powszechnie obowiązujące na podstawie swojego regulacyjnego charakteru lub też z uwagi na ich opublikowanie w dzienniku urzędowym państwa?
- 3) Czy art. 6 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, który przewiduje, iż „Państwa członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków” sprzeciwia się w każdym przypadku ograniczeniu warunku uznanego za nieuczciwy, jak również zastosowaniu w jego miejsce przepisów ogólnych?
- 4) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej, w jakich okolicznościach sąd krajowy może ograniczyć warunek umowny uznany za nieuczciwy, jak również zastosować w jego miejsce przepisy ogólne[?]
- 5) W razie niemożliwości udzielenia na powyższe pytania odpowiedzi in abstracto, nasuwa się pytanie czy w przypadku, gdy państwowy przewoźnikiem kolejowym sankcjonuje osobę podróżującą bez ważnego biletu cywilnie przez zobowiązanie jej do uiszczenia dopłaty równej albo przewyższającej cenę za przejazd, a sąd uzna poddaną kontroli dopłatę za nieuczciwą w rozumieniu art. 2 pkt)a w zw. z art. 3 dyrektywy 93/13, to czy art. 6 dyrektywy 93/13 sprzeciwia się stwierdzeniu przez sąd tego warunku za nieważny i zastosowaniu ogólnych przepisów regulujących zasady odpowiedzialności w celu naprawienia szkody poniesionej przez państwowego przewoźnika kolejowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2007 L 315, s. 14.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s.29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bacău (Rumunia)
w dniu 30 maja 2018 r. – Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu / SC Blue Air – Airline Management
Solutions Srl**

(Sprawa C-354/18)

(2018/C 294/27)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Bacău

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu

Strona pozwana: SC Blue Air – Airline Management Solutions Srl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kwota 400 EUR przewidziana w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ ma na celu głównie naprawienie szkód majątkowych, natomiast krzywdę należy oceniać w świetle art. 12, czy też art. 7 ust. 1 lit. b) obejmuje głównie krzywdy, a szkody majątkowe podlegają przepisom art. 12?
- 2) Czy kwota odpowiadająca utraconemu wynagrodzeniu, przekraczająca kwotę 400 EUR przewidzianą w art. 7 ust. 1 lit. b), jest objęta zakresem zastosowania pojęcia dalszego odszkodowania, o którym mowa w art. 12?
- 3) Zgodnie z art. 12 [ust. 1] zdanie drugie „[o]dszkodowanie na podstawie niniejszego rozporządzenia może zostać potrącone z takiego odszkodowania”. Czy wspomniany artykuł rozporządzenia należy rozumieć w ten sposób, że pozostawia on uznaniu sądu odsyłającego potrącenie kwoty przyznanej na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) z dalszego odszkodowania, czy też takie potrącenie jest obligatoryjne?
- 4) W przypadku, gdy potrącenie kwoty nie jest obligatoryjne, na podstawie jakich elementów sąd odsyłający decyduje o potrąceniu kwoty, o której mowa w art. 7 ust. 1 lit. b), z dalszego odszkodowania?
- 5) Czy szkoda wynikająca z utraty wynagrodzenia, spowodowana okolicznością, że pracownik nie mógł być obecny w miejscu pracy ze względu na późniejsze przybycie do miejsca przeznaczenia po zmianie planu podróży, powinna być oceniana pod względem wypełnienia obowiązków, o których mowa w art. 8, czy obowiązków, o których mowa w art. 12 w związku z art. 4?
- 6) Czy spełnienie przez przewoźnika lotniczego obowiązku udzielenia pomocy zgodnie z art. 4 ust. 3 i art. 8 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 oznacza, że pasażer powinien być w pełni poinformowany o wszystkich możliwościach kontynuacji podróży, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a)-c) rozporządzenia?
- 7) Na kim, zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 261/2004, spoczywa ciężar dowodu, że podróż była kontynuowana w najwcześniejszym możliwym terminie?
- 8) Czy rozporządzenie zobowiązuje pasażerów do wyszukania innych lotów do ich miejsca przeznaczenia oraz do zażądania od przedsiębiorstwa lotniczego znalezienia dostępnych miejsc na takie loty, czy też przedsiębiorstwo lotnicze jest z urzędu zobowiązane do znalezienia najbardziej korzystnego rozwiązania dla pasażera, aby przewieźć go do miejsca przeznaczenia?
- 9) Czy przy określaniu szkód poniesionych przez pasażerów istotna jest okoliczność, że przyjęli oni złożoną przez przedsiębiorstwo lotnicze propozycję zapewnienia lotu na dzień 11 września 2016 r., mimo iż mogli sobie wyobrazić, że nie otrzymają wynagrodzenia za okres nieobecności w pracy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004 L 46, s. 1, wyd. spec. w jez. polskim, rozdz. 7, t. 8, s. 8).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg
(Austria) w dniu 31 maja 2018 r. – Barbara Rust-Hackner / Nürnberger Versicherung
Aktiengesellschaft Österreich**

(Sprawa C-355/18)

(2018/C 294/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg